

Farkas Péter

Johanna

(részlet)

Különös módon senki sem emlékezett később, hogy Johanna a lovagteremben tartózkodott-e a bizarr szertartás alatt. Annyi azonban bizonyos, hogy a kipreparált király előtt utolsóként elvonuló tisztségviselő távoztával Johanna előlépett a terem mélyéből, és arra utasította személyes szolgálóit és a ravatali ceremóniamestereket, hogy szállítsák át az uralkodó testét a hitvesi ágyba. Az alattvalók tanácstalanul lehajtották a fejüket, de mielőtt a trón kiürítésére került volna sor, előbb Johanna eszméletlenül leomló testét kellett fölnyalábólniuk és elhelyezniük a mennyezetesre visszaépített hálóhelyen. Szép Fülöp földi maradványait minden bizonnyal nem hordták utána, ő viszont a parancs ésszerű megtagadásából semmit sem észlelt, mert amikor az álom fölnyitotta a szemét, és kissé oldalra fordította a fejét, idegen éjszakáinak ismerős arcát látta maga mellett.

Tudta, hogy halott, és menten érzelte is, mert az arc kifejezésében nem volt jelenlét. Mintha kiszerelek volna belőle minden életre emlékeztető vonást, és az így keletkezett horpadásokat, gödröcskéket, hajszálrepedéseket szürkés viasszal simították volna el. Bal oldalára dőlve kissé fölkönyökölt, és végigtekintett a mellette teljes hosszában kiterített, makulátlan, meztelen testen. Szétnyitott jobb tenyerét lassan ráengedte a mellkas mozdulatlanságtól horpadt boltozatára, és lassan, körkörös irányban, bevándorolta a holt bőr jégsivatagát. Majd fölült, lehúzta fején át hosszú, fehér gyolcsingét, és ahogy a lassú dagály húzódik föl a sekély parton, úgy vont a föl meztelen testét a másikon. Pórusai kitágultak és rátapadtak a pórusokra, ontották magukból a párát, nyílásból nyílásba, mert *végre* meg akarta éleszteni a testet, magához és magába emelni, maradéktalanul és feltétel nélkül birtokolni, uralni. Érzékei azonban megfagytak, hiszen nem az életet érintette, amikor szét tudta választani a nedveset és a szárazat, a forró és a hideget, ki tudta tapintani a legfinomabb nedvek lüktetését, a láthatatlan, hajszálnyi vezetékek változó áramát, a sejtek mélyéből szétterjedő tremort. Hiába hatolt le ujjaival az izompólyáig, tapintotta ki egyenként a szerveket, a tüdőt, a májat, a lépét, a vesét, a beleket, képtelen volt összerakni a testet, amely az életben ezernyi ujjhegynyi részecskére hullik szét, így szítva magasba, velőig a tüzet, a kielégíthetetlen vágyat, amely örökösen az egészet akarná, rögtön és csordultig, és mert ezt soha nem érheti el közvetlenül az érintés által, a legeslegmélyebb árba bukik alá, túlszva az én és a másik zónáján, a dimenziótlan, bójátlan létezés ájulatába. A létező képtelenségét azonban a halál képtelensége sem tudta átfordítani, hiába olvasta be sejtről sejtre a másik testét. Tudta, ennek a testnek sem tudja föltörni a páncélját, ömlessze át akár a lélegzetét vagy a véré, a holt anyag tán elszíneződhet, de föl nem melegsik többé.

Fölnyalábólta hát a holt testet, jeges vízbe mártott lepel, és kilépett vele a gomolygó éjszakába. Mindent felfalt a sötétség, a csillagokat, a holdat, magát az égboltot, csak a szemek fehérje, mint túlvizezett tej, és a bőr áttetsző porcelánja világított. Johanna vakon és súlytalanul futott, míg ki nem ért egy derengő, a szemhatáron mélykéken satírozott pusztaságba, és ott fölterítette a karján tartott testet a kristályos kérgű föld hátára. A hosszirányban sávzott, fekete kristályok mint vékony, fekvő oszlopok borították a talajt. Ellenállás nélkül el lehetett őket emelni a helyükről. Ilyenkor enyhén prizmásan, sötéten megcsillantak. Johanna velük borította be a holttestet, mert azt remélte, a kő a holt szövetet is ráhangolja a víz frekvenciájára, és ahogy az emlékező víz az újra kristályosított hópehelynek visszaadja eredeti szerkezetét, a sejteket is visszaébreszti az életbe. Fülöp azonban nem ébredt meg többé. Ott feküdt a föld és a maga sarában lottyadt zsákként, összevarrva, sávosan mésszel takarva, és ahogy életében, halálában sem adott semmit a másoknak.